

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันภาษาจีนเป็นภาษาที่กำลังจะกลายเป็นภาษาสากลอีกภาษาหนึ่ง ในประเทศไทย ภาษาจีนเป็นภาษาต่างประเทศภาษาที่สองที่กำลังได้รับความนิยมอย่างมากทั้งในวงการธุรกิจและวงการการศึกษา จึงทำให้มีบุคคลจำนวนมากเริ่มหันมาให้ความสนใจกับการศึกษาภาษาจีนเพื่อนำไปใช้งานในอนาคต แต่การจะสามารถนำภาษาจีนมาใช้ได้อย่างถูกต้องและสละสลวยเช่นเดียวกับเจ้าของภาษานั้นนอกจากเป็นเรื่องที่ทำได้ยากแล้ว ยังเกิดข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาได้ง่ายซึ่งเป็นจุดที่เป็นปัญหาสำหรับนักศึกษาชาวไทยอีกด้วย เนื่องจากภาษาจีนเป็นภาษาที่มีโครงสร้างทางไวยากรณ์ที่ซับซ้อนและแตกต่างจากโครงสร้างของไวยากรณ์ไทยในหลาย ๆ ด้าน ดังนั้นหากจะแก้ปัญหาเรื่องข้อผิดพลาดในการใช้ภาษา ผู้ศึกษาจะต้องรู้จักสังเกตและจดจำข้อผิดพลาดของตน เพื่อนำมาวิเคราะห์ให้ทราบถึงสาเหตุ และหาวิธีแก้ไขปรับปรุงให้ถูกต้อง เพื่อที่จะสามารถใช้ภาษาได้ถูกต้อง สละสลวย และไม่เกิดข้อผิดพลาดได้อีกในการนำไปใช้ครั้งต่อไป ดังนั้นผู้วิจัยจึงเล็งเห็นถึงประโยชน์ในการรวบรวมข้อผิดพลาดต่าง ๆ มาวิเคราะห์และวิจัยให้ทราบถึงสาเหตุ และวิธีการแก้ไขประโยคที่มีข้อผิดพลาดให้ถูกต้อง เพื่อเป็นประโยชน์ในการศึกษาภาษาจีนในฐานะที่เป็นภาษาต่างประเทศ

ปัจจุบันนอกจากประเทศทางตะวันตกเช่น อังกฤษ และสหรัฐอเมริกา ซึ่งได้มีการรวบรวมนำข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาจีนมาวิเคราะห์และเปรียบเทียบความเหมือนและความต่างระหว่างภาษาแม่และภาษาจีน ประเทศในเอเชียที่ใช้ภาษาจีนก็เริ่มมีการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในลักษณะเดียวกัน เช่นประเทศญี่ปุ่น และประเทศไทย แต่การวิจัยในเรื่องดังกล่าวยังมีไม่มากนัก ในขณะที่ผู้ศึกษาภาษาจีนกลับมีเพิ่มมากขึ้นทุกปี ผู้วิจัยจึงเห็นถึงความสำคัญและความจำเป็นในการศึกษาข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาจีนของผู้เรียนไทยเพื่อประโยชน์แก่ผู้ที่จะศึกษาภาษาจีนต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. ศึกษาข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาจีนทางด้านไวยากรณ์ การใช้คำ และการเขียนตัวอักษรจีน ของนิสิตสังกัดสาขาวิชาภาษาจีน ภาควิชาภาษาตะวันออก คณะอักษรศาสตร์ ปีการศึกษา 2543 และ 2544

2. ศึกษาให้ทราบถึงลักษณะเฉพาะของภาษาจีนในจุดที่ยากและเป็นปัญหาในการใช้ภาษาสำหรับนิสิตไทย

1.3 สมมติฐานในการวิจัย

นิสิตไทยมีข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาจีนหลายประการ ข้อผิดพลาดเหล่านี้สามารถนำมาศึกษาวิเคราะห์เพื่อแจกแจงว่ามีข้อผิดพลาดลักษณะใดได้ และสามารถจัดเป็นประเด็นๆได้ว่านิสิตมีข้อผิดพลาดส่วนใหญ่ในประเด็นใด

1.4 ขอบเขตการวิจัย

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะรวบรวมข้อมูลจากเรียงความ งานแปล และแบบฝึกหัดของนิสิตสาขาวิชาภาษาจีน ภาควิชาภาษาตะวันออก คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2543 และ ภาคต้น 2544 อนึ่ง การวิจัยข้อผิดพลาดในการใช้ภาษานี้ ผู้วิจัยได้เลือกกลุ่มนิสิตที่เรียนภาษาจีนในสาขาวิชาภาษาจีนมาแล้วอย่างน้อย 2 ปี เนื่องจากเป็นกลุ่มผู้เรียนที่มีความสามารถในการนำความรู้ภาษาจีนมาใช้ในงานเขียนและงานแปลได้อย่างถูกต้องในระดับหนึ่ง ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกกลุ่มนิสิตชั้นปีที่ 3 และ 4 เป็นกลุ่มตัวแทนของแหล่งข้อมูล และจากข้อมูลที่รวบรวมได้ผู้วิจัยพบว่าข้อผิดพลาดที่พบในงานเขียนและงานแปลของนิสิตเหล่านี้ ได้แก่ ข้อผิดพลาดในด้านการใช้คำ ด้านไวยากรณ์ และด้านการเขียนตัวอักษรจีน ดังนั้นในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ผู้วิจัยจึงจะศึกษาเฉพาะข้อผิดพลาดสามด้านนี้เท่านั้น

1.5 วิธีดำเนินการวิจัย

1. รวบรวมเรียงความ งานแปล และแบบฝึกหัดของนิสิตสาขาวิชาภาษาจีน ภาควิชาภาษาตะวันออก คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2543 และ 2544 จำนวน 350 ฉบับ ซึ่งได้รับการตรวจและแก้ไขจากอาจารย์ประจำวิชาแล้ว
2. คัดลอกประโยคที่มีข้อผิดพลาดในด้านการใช้คำ ไวยากรณ์ และการเขียนตัวอักษรจีน
3. นำประโยคที่มีข้อผิดพลาดแต่ละประโยคมาวิเคราะห์ถึงสาเหตุของการใช้ภาษาที่ไม่ถูกต้อง
4. จัดประเภทประโยคที่มีข้อผิดพลาดคล้ายคลึงกันเข้าในหมวดหมู่เดียวกัน
5. ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อตอบปัญหาในจุดที่พบข้อผิดพลาดในงานของนิสิต
6. สรุปผลการวิจัย

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทราบปัญหาและข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาจีนด้านการใช้คำ ไวยากรณ์ และการเขียนตัวอักษรจีนของนักศึกษาชาวไทย
2. ทราบวิธีการแก้ไขข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาจีนด้านการใช้คำ ไวยากรณ์ และการ

เขียนตัวอักษรจีนเพื่อที่จะสามารถปรับปรุงการใช้ภาษาจีนได้ถูกต้องและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

3. เพื่อให้อาจารย์ผู้สอนภาษาจีนได้ทราบถึงข้อผิดพลาดของนักศึกษาไทย เพื่อจะได้เน้นถึงข้อบกพร่องเหล่านี้

1.7 สัญลักษณ์และคำนิยามต่าง ๆ ที่ใช้ในการวิจัย

1.7.1 ระบบสัทอักษรที่ใช้ในวิทยานิพนธ์

งานวิจัยนี้ได้ถอดเสียงตัวอักษรจีนด้วยระบบ Hànyǔ Pīnyīn ซึ่งเป็นระบบสัทอักษรที่ใช้เป็นทางการในประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ระบบ Hànyǔ Pīnyīn นี้ใช้ตามแบบหนังสือไวยากรณ์จีนกลาง (ประพิน มโนมัยวิบูลย์, 2541: 2-10) ซึ่งจะสรุปโดยสังเขปดังนี้

สัทอักษรแทนเสียงพยัญชนะ 24 เสียง

b (ป) ¹	p (ผ,พ)	m (ม)	f (ฝ,ฟ)	d (ต)	t (ถ,ท)	n (น)	l (ล)
z (จ)	c (ช,ฉ)	s (ส,ซ)	zh (จ)	ch (ช,ฉ)	sh (ช,ช)	r (ร)	j (จ)
q (ช,ฉ)	x (ซ)	g (ก)	k (ข,ค)	h (ห)	ng (ง)	y (ย)	w (ว)

สัทอักษรแทนเสียงสระ 25 เสียง

1. สัทอักษรแทนเสียงสระเดี่ยว 9 เสียง

a (อา)	o (อัว+โอะ)	e (เออ)	i (อี,อิ / อี้)
u (อู)	ü (อู+อี)	er (เออร์)	ê (เอ)

2. สัทอักษรแทนเสียงสระผสม 16 เสียง

ai (ไอ,อาย)	ei (เอ+อี)	ao (เอา,อาว)	ou (โอะ+อู)
ia (อี+อา)	ie (อี+เอะ)	io (อี+โอะ)	ua (อัว+อา)
uo (อัว+โอะ)	ue (อู+เออ)	üa (อู+อี+อา)	üe (อู+อี+เอะ)
iao (อี+อา+โอะ)	iou (อี+โอะ+อู)	uai (อู+อา+อี)	uei (อู+เอ+อี)

¹ ในวงเล็บคือเสียงพยัญชนะและสระในภาษาไทย ที่เทียบได้กับเสียงของสัทอักษรในระบบ Hànyǔ Pīnyīn

เครื่องหมายแทนเสียงวรรณยุกต์ 4 เสียง

- เสียงหนึ่ง (ออกเสียงคล้ายเสียงตรีในภาษาไทย)
- ✓ เสียงสอง (ออกเสียงใกล้เคียงกับเสียงจัตุวาในภาษาไทย)
- ✓ เสียงสาม (ออกเสียงไม่ใกล้เคียงกับเสียงวรรณยุกต์ไทยเสียงใดเลย โดยจะออกเสียงต่ำในตอนแรกแล้วผันเป็นเสียงสูงในตอนท้าย)
- ✓ เสียงสี่ (ออกเสียงใกล้เคียงกับเสียงโทในภาษาไทย)

หมายเหตุ

การแสดงเครื่องหมายแทนเสียงวรรณยุกต์ในระบบถอดเสียงภาษาจีนกลางนี้จะต้องเขียนเครื่องหมายไว้เหนือรูปสระ หากสระนั้นเป็นสระผสมก็จะเขียนเครื่องหมายแทนเสียงวรรณยุกต์ไว้เหนือรูปสระที่เป็นสระหลัก

เสียง sh ออกเสียงคล้ายเสียง sh ในภาษาอังกฤษ ในที่นี่จะใช้ตัวอักษร ช แทนเสียง sh แต่ในกรณีที่ไม่สามารถผันเสียงวรรณยุกต์โดยใช้ตัว ฉ ได้ ก็จะใช้ตัว ช แทนโดยมีจุดใต้ตัว ช เป็นเครื่องหมายเกิดดังนี้ ช

เสียงพยัญชนะ ng ในภาษาจีนกลางใช้เป็นพยัญชนะสะกดเท่านั้น ส่วนเสียง y และ w เป็นเสียงพยัญชนะกึ่งสระ ใช้เขียนแทนเสียงสระ i และ u ตามลำดับเมื่อเป็นเสียงสระผสมซึ่งอยู่ในตำแหน่งต้นพยางค์ และจะใช้เขียนไว้หน้าสระเดี่ยว i และ u ตามลำดับเมื่อไม่ได้ปรากฏร่วมกับเสียงพยัญชนะอื่น นอกจากนี้ยังเขียน y ไว้หน้าสระ ü ทั้งที่เป็นสระเดี่ยวและสระผสมเมื่อไม่ได้ปรากฏร่วมกับเสียงพยัญชนะอื่น

เสียงสระผสม iou และ uei ตามระบบการเขียนสัทอักษรจีน กำหนดให้เขียนเป็น iu และ ui ตามลำดับ เมื่อมีพยัญชนะอื่นเป็นพยัญชนะต้นอยู่ด้วย

1.7.2 ศัพท์เฉพาะที่ใช้ในวิทยานิพนธ์

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีคำศัพท์เฉพาะซึ่งแปลมาจากคำศัพท์เกี่ยวกับไวยากรณ์ภาษาจีนกลาง โดยแบ่งประเภทของคำศัพท์เฉพาะตามหนังสือเอกสารคำสอนเรื่องไวยากรณ์ของศาสตราจารย์ จูเต๋อซี (Zhū Déxī, 1997a: 40) ประกอบด้วยประเภทของคำ ส่วนประกอบของประโยค โครงสร้างคำ และวลี และคำศัพท์อื่น ๆ ดังในตารางข้างล่างนี้

ประเภทของคำ (詞類 cǐlèi)

คำศัพท์ภาษาจีนกลาง	คำอ่านสัทอักษร	คำแปลภาษาไทย
1. 實詞	shící	คำแท้
ก. 體詞	tǐcí	คำที่มีคุณสมบัติเป็นคำนาม
1) 名詞	míngcí	คำนาม
2) 處所詞	chùsuǒcí	คำบอกสถานที่
3) 方位詞	fāngwèicí	คำบอกทิศทางหรือตำแหน่งที่ตั้ง
4) 時間詞	shíjiāncí	คำบอกเวลา
5) 數詞	shùcí	คำบอกจำนวน
6) 量詞	liàngcí	คำลักษณนาม
7) 代詞 (體詞性)	dàicí (tǐcíxìng)	คำสรรพนาม (ที่มีคุณสมบัติเป็นคำนาม)
ข. 謂詞	wèicí	คำที่มีคุณสมบัติเป็นคำกริยา
1) 動詞	dòngcí	คำกริยา
2) 形容詞	xíngróngcí	คำคุณศัพท์
2.1) 性質形容詞	xìngzhì xíngróngcí	คำคุณศัพท์บอกคุณสมบัติ
2.2) 狀態形容詞	zhuàngtài xíngróngcí	คำคุณศัพท์บอกสภาพ
3) 代詞 (謂詞性)	dàicí (wèicíxìng)	คำสรรพนาม (ที่มีคุณสมบัติเป็นคำกริยา)
2. 虛詞	xūcí	คำไม่แท้
1) 副詞	fùcí	คำวิเศษณ์
2) 介詞	jiècí	คำบุพบท
3) 連詞	liáncí	คำเชื่อม
4) 助詞	zhùcí	คำช่วย
5) 語氣詞	yǔqìcí	คำลงท้าย
6) 擬聲詞	nǐshēngcí	คำเลียนเสียง
7) 感嘆詞	gǎntàncí	คำอุทาน

ส่วนประกอบของประโยค (句子成分 jùzi chéngfèn)

คำศัพท์ภาษาจีนกลาง	คำอ่านสัทอักษร	คำแปลภาษาไทย
1. 主語	zhǔyǔ	ภาคประธาน
2. 謂語	wèiyǔ	ภาคแสดง
3. 述語	shùyǔ	หน่วยกริยา
4. 賓語	bīnyǔ	หน่วยกรรม
1) 真賓語	zhēnbīnyǔ	กรรมแท้
2) 准賓語	zhǔnbīnyǔ	กรรมไม่แท้
5. 中心語	zhōngxīnyǔ	หน่วยหลัก
6. 修飾語	xiūshiyǔ	หน่วยขยาย
1) 定語	dìngyǔ	หน่วยขยายนาม
2) 狀語	zhuàngyǔ	หน่วยขยายกริยา
7. 補語	bǔyǔ	หน่วยเสริมกริยา
1) 結果補語	jiéguǒ bǔyǔ	หน่วยเสริมกริยาบอผล
2) 趨向補語	qūxiàng bǔyǔ	หน่วยเสริมกริยาบอกทิศทาง
3) 狀態補語	zhuàngtài bǔyǔ	หน่วยเสริมกริยาบอกสภาพ
4) 可能補語	kěnéng bǔyǔ	หน่วยเสริมกริยาบอกความเป็นไปได้ หรือไม่ได้
5) 程度補語	chéngdù bǔyǔ	หน่วยเสริมกริยาบอกระดับ

โครงสร้างวลี (詞組的語法結構 cízǔ de yǔfǎ jiégòu)

คำศัพท์ภาษาจีนกลาง	คำอ่านสัทอักษร	คำแปลภาษาไทย
1. 主謂結構	zhǔwèi jiégòu	โครงสร้างภาคประธาน-ภาคแสดง
2. 並列結構	bìngliè jiégòu	โครงสร้างคู่ขนาน
3. 偏正結構	piānzhèng jiégòu	โครงสร้างหน่วยขยาย-หน่วยหลัก
4. 述補結構	shùbǔ jiégòu	โครงสร้างหน่วยกริยา-หน่วยเสริม

คำศัพท์ภาษาจีนกลาง	คำอ่านสัทอักษร	คำแปลภาษาไทย
5. 連謂結構	liánwèi jiégòu	โครงสร้างภาคแสดง ที่เรียงต่อกัน
6. 述賓結構 / 動賓式	shùbīn jiégòu / dòngbīnshì	โครงสร้างหน่วยกริยา- หน่วยกรรม
7. 遞系式	dìxìshì	โครงสร้างแบบส่งต่อ ความสัมพันธ์
8. 的字結構	de zì jiégòu	โครงสร้างกลุ่มคำ de

คำศัพท์อื่น ๆ (其他術語 qítā shùyǔ)

คำศัพท์ภาษาจีนกลาง	คำอ่านสัทอักษร	คำแปลภาษาไทย
1. 對象	duìxiàng	เป้าหมายของกริยา
2. 離合詞	líhécí	คำแยกสมาน
3. 把字句	bǎzìjù	ประโยค bǎ
4. 被動句	bèidòngjù	ประโยคกรรมวาจก
5. 被字句	bèizìjù	ประโยค bèi
6. 受事	shòushì	ผู้ถูกกระทำ
7. 施事	shīshì	ผู้กระทำ
8. 部首	bùshǒu	หมวดคำ
9. 部首以外的 另一部份	bùshǒu yǐwài de líng yī bùfèn	ส่วนประกอบของตัวอักษรจีน
10. 單體字	dāntǐzì	ตัวอักษรเดี่ยว
11. 合體字	hétǐzì	ตัวอักษรผสม

1.7.3 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการระบุข้อผิดพลาด

สัญลักษณ์ที่ใช้ในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้มี 4 เครื่องหมาย ได้แก่

- * เครื่องหมายดอกจัน ใช้วางหน้าประโยคที่มีข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์
- ✓ เครื่องหมายถูก ใช้วางหน้าประโยคที่ได้รับการแก้ไขให้ถูกต้องแล้ว

<u>aaaa</u>	ตัวอักษรหนา เอียง และขีดเส้นใต้	ใช้เน้นส่วนของข้อความที่มีการใช้ผิด และที่ได้รับการแก้ไขแล้ว
<u>กกกก</u>	ตัวอักษรหนาและขีดเส้นใต้	ใช้เน้นส่วนของข้อความที่ต้องการอธิบายให้เห็นวิธีการใช้

อนึ่ง การทำเครื่องหมายดอกจันในการชี้ให้เห็นข้อผิดพลาดนั้น ผู้วิจัยมีเกณฑ์ในการใส่หรือไม่ใส่เครื่องหมายดอกจัน 2 ประการ ดังนี้

- 1) ผู้วิจัยจะทำเครื่องหมายดอกจันหน้าข้อความภาษาไทยที่แปลจากข้อผิดพลาดในภาษาจีน เมื่อพบว่าประโยคที่แปลนั้นไม่ถูกต้องตามหลักภาษาไทย
- 2) ผู้วิจัยจะไม่ทำเครื่องหมายดอกจันหน้าข้อความภาษาไทยที่แปลจากข้อผิดพลาดในภาษาจีน เมื่อข้อความนั้นเป็นประโยคภาษาไทยที่ไม่มีข้อผิดพลาด เนื่องจากเป็นประโยคที่สามารถยอมรับได้ว่าถูกต้องตามหลักภาษาไทย

1.8 ข้อตกลงเบื้องต้น

ประโยคที่มีข้อผิดพลาดที่ได้รวบรวมเป็นตัวอย่งในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ได้คัดเลือกจากเรียงความ งานแปล และแบบฝึกหัดของนิสิต ฉะนั้นประโยคเดียวกันจึงอาจปรากฏมากกว่าหนึ่งครั้ง โดยที่ประโยคมีลักษณะคล้ายคลึงกัน แต่มีข้อผิดพลาดต่างกันออกไป ทั้งนี้เป็นเพราะประโยคต้นแบบมีข้อผิดพลาดมากกว่าหนึ่งแห่ง ฉะนั้นในการยกประโยคที่มีข้อผิดพลาดในรูปแบบหนึ่ง ข้อผิดพลาดที่ไม่ได้กล่าวถึงจะได้รับการแก้ไขให้เป็นประโยคที่ถูกต้อง และจะกล่าวซ้ำอีกครั้งในรูปแบบที่ยังไม่ได้รับการแก้ไขในประเภทของข้อผิดพลาดในอีกรูปแบบหนึ่ง ทั้งนี้ประโยคที่ยกมานั้น ผู้วิจัยต้องการรักษา รูปแบบและข้อความให้ใกล้เคียงกับประโยคเดิมมากที่สุด เพื่อให้ผู้อ่านได้เห็นข้อผิดพลาดที่แท้จริงของนิสิต ซึ่งอาจจะทำให้ประโยคขาดความสละสลวยหรือห้วนจนเกินไปเมื่อเทียบกับประโยคของเจ้าของภาษา วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์ที่เน้นเฉพาะการแก้ไขข้อผิดพลาดในด้านการใช้คำและไวยากรณ์เท่านั้น จึงไม่อาจเน้นสำนวนลีลาการเขียน และความสละสลวยในการเขียนไปพร้อมกันได้ หากผู้วิจัยต้องแก้ไขประโยคโดยปรับเปลี่ยนสำนวนการเขียนเพื่อให้ประโยคสมบูรณ์ที่สุด จะทำให้ไม่สามารถจัดประเภทของข้อผิดพลาดที่ชัดเจนได้

1.9 ข้อจำกัดของการวิจัย

ข้อผิดพลาดต่าง ๆ นอกจากที่พบในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว ยังอาจจะพบข้อผิดพลาดอื่น ๆ ที่ไม่ได้รวมอยู่ในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ได้อีก แต่เนื่องจากประโยคข้อผิดพลาดที่ยกตัวอย่างในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ได้รวบรวมจากเรียงความ งานแปลและแบบฝึกหัดของนิสิตเป็นส่วนใหญ่จึงทำให้เกิดข้อจำกัด

ขึ้น กล่าวคือ ตัวอย่างประโยคที่รวบรวมจากเรียงความนั้น นิสิตสามารถหลีกเลี่ยงการใช้ถ้อยคำ
สำนวน และโครงสร้างทางไวยากรณ์ที่นิสิตไม่ทราบหรือไม่เข้าใจได้ และสำหรับประโยคที่รวบรวมจาก
งานแปลภาษาไทยเป็นภาษาจีนนั้น ถึงแม้ว่านิสิตจะไม่สามารถหลีกเลี่ยงการใช้ถ้อยคำ สำนวน และ
โครงสร้างทางไวยากรณ์ที่นิสิตไม่รู้หรือไม่เข้าใจได้ แต่ประโยคในภาษาจีนสามารถแปลได้หลายวิธี จึง
ทำให้ประโยคที่ยกมาในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ใช้ถ้อยคำ สำนวน และลีลาการเขียนต่างกันออกไป แต่ยังคง
ความหมายของประโยคในลักษณะเดียวกัน